

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

LO ESPERIT D'IMITACIÓ.

Mares dolsas y amorosas,
de cor gran y angelical;

per memoria y per exemple
recordéu bèn bé aquest cas.

Un nen vá anà al Circo un dia
hont vejà uns tendres infants
fent forsas y cabriolas,
drets, ajeguts y assentats,
y tant lo noy vá emparsar-se'n
que al surtirne vá pensar:
—Crech que jo també ho faria:
demà ho probo ab mos germans.—
Del dit al fet. Quan vá veure's
sol ab ell, vá comensar
á fer sòrts y probaturas,
primé ab la germana gran,
després ab la mitjaneta,
després ab un nen d' un any;
y fent nyanyos y desgracias
y escampant gemechs y sanch,
quan la mare vá adonarse'n
lo trobà encara bregant
en fer la planxa ab un àngel
que, del bressol arrenecat,
liensava uns xiscles capassos
d' eterní als llops y als xacals.
¡Mares que teniu familia,
recordéuvs d' aquest cas!
No portéu al Circo ecuestre
als noys massa aixalebrats
que aprenen tot lo que veuen,
si acás volen evitar
que al endemà 'us esmicolin
los fills que Déu 'us ha dat.

UN AMOR EN SIS FULLS DE PAPER DE CARTAS.

HISTORIA VERÍDICA.

PRIMER FULL DE PAPER DE CARTAS.

L' havia trobada en la platea del Principal.
Ell, era en Pepet X.... tenedor de llibres de una casa de banca.

Ella, era una adorable criatura ab uns ulls.... una boca.... un nas.... un front.... Per més amples detalls llegeixin las descripcions de tots los novelistas.... ó de tots los enamorats.

Las sévas miradas van trobarse en un dels entreactes.
¡Sensació!

Ell la vá seguir. Primerament se vá enterar de ahont vivia y luego, untant al porter, preguntá per son nom.

L' endemà, prenent lo primer full de un quadernillo de paper de cartas marcat ab las sévas inicials li vá escriure:

«Senyoreta:
»L'hi semblará bèn temerari 'l pas que dono; pero no sabria ofegar lo crit de un amor, que ho sento bèn, tèn de decidir de tota ma vida.»

»Aqueixa carta l'hi dirá qui soch; pero antes deixim

parlarli de vosté. De vosté, hermosura divina, àngel de candors...»

N' hi havia quatre caras plenas y totas quatre ab aqueix estil ditirambich.

Quan vá acabar, lo cor d' en Pepet X... l'hi palpitava de modo que semblava que l'hi volia sortir del pit; y prenent la carta se 'n vá anar ell mateix á durla á la porteria acompanyada de 20 rals y altres tantas recomendacions.

*

SEGON FULL DE PAPER DE CARTAS.

En Pepet X.... escriu al seu millor amich, al seu íntim confident:

«Bèn volgut Ricardo: Déus estranyarte de la mèva súbita desaparició. ¡Vuit dias sense véure'm sent aixis que avants nos trobavam cada vespre en lo café á que acostumém anar! Noy, es que ma vida, d' ordinari tant monòtona, acaba de rebre un de aqueixos cops que trastornan y regeneran á la vegada.»

»¡Estimo!.. y la que estimo es digna de totas las tendres de mon cor. Sa mare, una de aqueixas velles y venerables senyoras que en la cara portan retratada l' honestat patriarcal, s' ha dignat acceptar la mèva demanda.

»Ella m' ha autorisat á festejarla.
»Al menos no es una dona vulgar; no m' ha posat

per primera condició (com altrás haurian fet) la consabuda del matrimoni.

»Al contrari, ella tèn sobre aquest particular ideas de una latitut admirable. Es necessari coneixers per estimarse y estimarse antes de casarse (diu ella). Ma Leonor pensa com sa mare.

»Fa una senmana que visch á casa d' aquest àngel. Escúsam, donchs, estimat Ricardo, si sembla que m' allunyi de tú y 'ls demès amichs. Lo mèu pensament está ab vosaltres.

»¡Ah! soch ditxòs!

TERCER FULL DE PAPER DE CARTAS.

«Oncle estimat: May l'hi importunat demanantli diners y crech que 'm farà la justícia de reconeixe que soch lo més modest dels nebòts; pero aquesta vegada, apreciat oncle, recorro á la seva generositat.

»Se tracta de la salvació de una honorable familia. Una senyora viuda y mare de una encantadora senyoreta (permétem lo no anomenarlas) ha sigut víctima de las maniobras odiosas de un agent de negoci que 'ls ha fet firmar pagarès per un prestamista usurari que... Seria molt llarch de contar si l' havia de posar al corrent de totas las baixesas de aquest canalla, enganyant y explotant dugas donas sense defensa. Sápiga solzament, oncle estimat, que hi jurat salvarlas.

«Una modesta suma de vuyt mil rals conjurarà 'l perill. No me la negui, ó jo faré un disbarat. Vosté m' ha dit varias vegades que jo seria 'l seu heréu. Vuyt pobres mil rals de menos no poden perjudicar la seva renda de quatre mil duros.... Espero, estimat oncle, la seva resposta, que decidirà de la mèva sort.

* * *

QUART FULL DE PAPER DE CARTAS.

En Pepet X... escriu ab ma febroza:
«Molt senyor mèu: Després de la escena que vá passar ahir entre vosté y jo, y del modo com ha rebut la mèva provocació, no 'm queda més que repetirli qu' es 'l últim dels cobarts.

«Per lo demés, quan s' es prou vil per ser 'l amant de una despreciable criatura com la que m' ha enganyat y de la que vosté n' es cómplice, s' está fora de totes las lleys socials, y comprench que haji rehusat batre's ab un home honrat. Pero hi volgut renovarli 'l expressió del mèu despreci tant á vosté com á n' ella, que ab la seva odiosa comedia m' ha fet creure un dia ab sentiments que m' avergonyeixo d' haver prés en serio.

«Digui també á aquella bruixa de lloguer que parodiaba 'l paper de mare ab totes aqueixas vilesas, que si no la denunció als tribunals, es perque ocupant un empleo de confiança de una de las primeras casas de Barcelona, la publicitat de un tal escándol podria perjudicarme.

«Si no fós per aixó...
«Pero prou, que per un canalla de la especie de vosté, encara 'n sobra.»
(Sense saludo.)

* * *

QUINT FULL DE PAPER DE CARTAS.

En Pepet X... entra á casa seva.
—Senyoret, li diu la dispesera, ha vingut un senyor que volia parlarli desseguida... com vosté no hi era, m' ha demanat un full de paper per escriureli... Está sobre la taula del seu quarto.—En Pepet llegeix:
«Molt senyor mèu: Las senyoras M... han refusat absolutament tornar lo mobiliari que 'ls vaig procurar fá dos dias.

«Ellas están en lo seu dret y jo no coneix més que á vosté que vá fer la demanda surtintne garant.
«En conseqüencia li previnch que d' aquest pas vaig á demanar 'l hi detinguin la mensualitat.
«Queda á la seva disposició.

MATIAS, tapicer.»

* * *

SISE FULL DE PAPER DE CARTAS.

La carta darrera está firmada per un advocat de molta *trastienda*.

«Sr. D. P. X.—Avants de tirar endavant un negoci que m' ha confiat la senyoreta Fulana de tal, órfana de pare y mare, que vivia ab una respectable senyora, desitjo y pèl seu interès 'l hi recomano que 's deixi veure.

«Vosté no ignorará que 'l acusan de un gran abús, comés ab una pobre órfana, menor d' edat, que 'l Códich penal califica, deixant al acusat en 'l alternativa de casarse ab ella ó anar á presiri. De las sevas relacions hi ha probas indubitables, y del resultat que aquestas relacions han tingut probas de *bullo*, desgraciadament per vosté.

«Si vosté vol que s' armi un escándol que 'n parli tot Barcelona, no té més que deixar aquesta carta sense contestació; si pèl contrari vol arreglar 'l assumpto de un modo satisfactori y que no tinga conseqüencias desagradables, ni s' hajan de cumplir rigurosament los termes del Códich, procuri deixarse veure lo més aviat possible. Horas de despaigi de las 9 á las 12 del mati y de las 4 á las 6 de la tarde.»

«Son atent S. S. q. b. s. m.

JAVIER EMBOLICA.

Per la copia.—E. JENER »

LA CANSÓ DEL «CÁCO».

Jo ab ma calsa estreta,—lo «xáco» al costat,
posat de tronera,—lo color trencat;
sempre passejantme—vaig per los carrers
sense que cap «tipo»—vinga á dirme res.

¡Y qué m' han de dí!...
jo ab lo mèu «ofici»
m' haig de mantení!

Quant «fio» un subjecte—qu' es poch avispat,
miro de «cassarlo»—fentho ab suavitat.
Si cau á la «trampa»,—jo faig lo demés,
sens' que ningú vingui—may á dirme res.

¡Y qué m' han de dí!...
jo ab lo mèu «ofici»
m' haig de mantení!

Sempre busco empentas—per aprofitarm'
sé que ab la «jarana»—puch espavilarm'.
No vull ser «missántrop»—lo burgit, bó n' es,
faig ab ell los «mómios»—sens' que 'm digan res.

¡Y qué m' han de dí!...
jo ab lo mèu «ofici»
m' haig de mantení!

Sols d' un «mete y saca»—linch rellotje al punt,
m' exposo una mica—pero tiro amunt.
Si del robat surto,—de tots los demés
cap temor me queda,—may me diuhen res.
¡Y qué m' han de dí!...
jo ab lo mèu «ofici»
m' haig de mantení.

Si un cop al «estaro»—vaig casualment,
al cap de vuyt dias—torno á se igualment.
Volen ferme cárrechs,—mès no trovan res
per pogué encausarme,—aixó bèn vist és.

¡Ves que m' han de dí!...
jo ab lo mèu «ofici»
m' haig de mantení!

Miro per la industria—y hasta pèl progrés,
quant vull donar feyna—sempre als rellotjés.
Si molt temps duraba—un rellotje, es vist
que 'l rellotjér, pobre,—viuria molt trist.

¡Ves que m' poden dí,
quan miro pèls altres
igual com per mí!

No haventhi «granujas»—perqué autoritats?
tots los que avuy «menjan»—foran desempleats.
Ells, ab son ofici,—pássan, y aixís es,
com jo, repeteixo—que, no dihentme res,
cumpleixen molt fi;
també ab mon ofici
m' haig de mantení!

Cada qual se busca—lo seu benestar,
jo may en la vida—sé qu' es treballar.
Tenint un «ofici»—que 'm dona dinés,
¿cóm fer altra cosa—si no 'm diuhen res?
¡Y qué m' han de dí!...
si molts avuy dia
«menjan» també ab mí!

S. GOMLA.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Segueix la campanya bastant animada; la calor tréu á la gent de casa, y si bé es cert que á Barcelona las nits no son frescas, la calor es de més bon passar si 'l esperit está distret ab un espectacle.

Lo teatro Espanyol continúa veyentse molt concorregut. Lo *Sacristan de San Justo*, s' ha anat alternant ab *El juramento* y *Los diamantes de la corona*, y s' ha estrenat *El corregidor Almagro*, qu' es també una obra molt agradable dintre del género lleuger de la sarsuela. Lo *Sacristan de San Justo* califica per un amich mèu: «Es una sarsuela composta de baixos y primer pis.» Efectivament, totes las decoracions tenen primer pis.

Mentres al Tivoli se prepara un gran espectacle confiat al pintor Sr. Carreras, s' ha posat *La Marseleses*, *La Dama de las Camelias*, del malaguanyat Bartrina, y *Marina*, en que tant se distingeix lo tenor Sr. Prats. També s' ha posat la divertida sarsueleta valenciana *Un casament en Picaña*.

Al Retiro, *La criada*, qu' está sempre disposada á servir á las empresas, ha tirat quatre representacions. De més á més s' ha estrenat la obra *La confitera*, de pocas pretensions, y 'l ball *Los bohemios*, en que s' ha lluhit molt la primera pareja Canetta-Rivera.

Massini continúa fent una bona campanya, valentse del repertori ja conegut. Lo secret de aquell teatro es lo següent: «Un ralet y molta fresca.»

Al Equestre ha debutat la familia Martinette. Quina familia! Figürinse que tots han nascut *clowns*, que tots saltan, ballan y tocan y fan deu mil entremaliaduras. Van ser rebuts ab aplausos, y jo no dupto que cridarán gent.

La companyia de Novedats continúa fent las delicias de tots los aficionats al art dramátich, donant una sorprendent varietat als espectacles. *I nostri bimbi*, drama anglés, *I vecchi celibi*, comedia de 'n Sardou, y *Dora*, del mateix autor, han sigut interpretats ab una gran perfecció. Lo dimecres de cada senmana se dona la funció de moda, triant al efecte la producció més moral y arreglada á las bonas costums. Lo dijous devia celebrarse 'l benefici de la simpática dama jove Srta. Glech ab *Lo Positivu* de 'n Tamayo y *Il piccolo Haydn*. Es la Srta. Glech dintre del seu género una de las figuras de 'l escena italiana. Es impossible reunir més naturalitat, més tendresa, identificarse millor ab lo paper que representa y mostrar una figura més elegant y una véu més simpática.

Per més que la Plassa de Toros no siga un teatro, no es menos cert que 'l torin es lo temple del art nacional. Lo dia de Sant Joan, sense corrida, seria un dia trist, y comprenentho d' aquest modo 'l empresari, n' ha disposadas dugas, una pèl dia de Sant Joan y un' altra pèl diumenje següent ab toros de Concha Sierra y Lopez Navarro y ab las cuadrillas del *Gordito* y de 'n *Chicorro*, que com ja saben son dos matadors molt estimats del públich barceloni.

Tingan per segur que no hi farém falta.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Quan al abanderado Cambronne, ferit en la batalla de Waterloo, un inglés 'l hi cridava qu' entregrés la bandera, 'l héroe francés vá respondre ab una paraula que Victor Hugo ha immortalisat en los seus *Miserables*.
Cambronne vá respondre: *Mer... etc.*

Mès tart lo príncep Napoleon, aquest que are vol ser emperador, vá anar á Crimea, y al sentir lo terratremol de la primera batalla, y al veure caure tants soldats morts ó ferits, no vá poder contenir una fluixedat molt comprometedora.

Un periódich satirich vá dir:
Cambronne a dit le mot; le prince a fait la chose.

Tayllerand era un diplomátich que 's distingia principalment per la impassibilitat del seu semblant.
Un embaixador, sorprés per aquesta qualitat del ministre francés, deya:

—Es un home tant dissimulat, que si estant enraho-nant ab vós rebés una puntada de péu per darrera, no 'l hi coneixeriau pas en la cara.

Lo príncep de Metternich era duenyo de la vinya famosa que produheix lo *Johannisberg*, y desitjant tenir un autógrafo del escriptor Julio Janin, vá escriureli una carta demanantli.

L' escriptor vá enviarli en la següent forma:
«Val per cent botellas de vi de *Johannisberg*, posadas á casa.—Julio Janin.»
Lo príncep vá enviarlas 'hi tot desseguida.

ESQUELLOTS.

La *Esquilla de la Torratxa* s' associa plena d' entusiasme á la gran manifestació proteccionista anunciada pèl próxim diumenje, que se celebrarà á la vegada en cinch teatros:

Circo equestre, Bon Retiro, Novedats, Tivoli y Teatro Espanyol.

Pendrém part en cada reunió quatre oradors distints; y 'l entrada será pública.

Creym que Barcelona en massa acudirà á la manifestació á unir los seus vots als dels manifestants, que no es altre que demanar que 'l treball en tots los seus rams siga protegit degudament, contra las bojerias dels libre-cambistas, que voldrian obrir nostras fronteras á la producció del estranger.

Y ara si 'ns diuhen:—Vostés ray que son periodistas, no la necessitan la pas producció.

—Vaya si la necessitan.
No hi ha cap espanyol que no la necessiti. La necessitem, sino pèls seus efectes directes, pèls efectes indirectes. Quan més se treballi en lo nostre pais, més riquesa hi haurá y á major riquesa, correspon més protecció á las llettras y sobre tot al periodisme.

Lo periodisme es ademés una industria que viu de la forsa que tenen las demés industrias germanas.

A Madrid se han tornat á plegar garitos y á disparar petardos.

De manera que no sembla sino que 'ls jugadors quan no poden gastarse 'l diners á la ruleta, se 'ls gastan ab pólvora.

A Barcelona, gracias á Déu, se 'ls gastan á la ruleta y ningú 'ls diu res.

En cambi 'ls enemichs del immoral vici del joch diu que pensan tirar petardos, per veure si aixís ab lo soroll cridan 'l atenció de la autoritat.

Per més dissimulo, 'ls petardos, asseguran que 'ls dispararán á la porta de cada garito.

L' Ajuntament ha destruït 'l antiga Junta del Cementiri, creantne una de nova, composta de tres regidors, tres vehins y un canonge, un rector y un obrer, nombrats aquests últims pèl cabildo.

Hi trobo á faltar un element que reclama 'l esperit de justicia.

Cóm que 'ls difunts fins nombran regidors, no seria mal que tinguessen una representació en la Junta del Cementiri, may siga la de un sol membre.

En aquest cas proposo al Sr. Fontrodona, que á la veritat, apart de que are no té res que fer, me sembla que ompliria molt.

A Russia, á Turquia y á Alemania 'l han donada á perseguir als juhéus, y 'l govern espanyol, obrant ab molt acert los ha ofert hospitalitat.

Aplaudim 'l oferiment.
Diu que més de 80,000 se disposan á venir á Espanya.

Què vingan: d' aquí 'ls vá treure l' intolerancia religiosa; es donchs de justicia que se 'ls torni á admetre.

Qui está més rabiós ab aixó de la tornada dels juhús es l' element clerical.

Y á fé mèva que no sé entendre perquè.
¿No son los juhús enemichs de l' iglesia?
¿Donchs que més necessitan los clericals? Tindrán primera materia per convertir. ¡Apa! Pescadors de peccats: á tirar l' esqué y á veure quants n' agafan!

¡Oh! diuhen alguns: es que 'ls juhús son avaros, son usurers, son dolents; s' estiman los quartos, y si arrepelan una pesseta, ja no torna á veure 'l sol.

¿No més que aixó?
Donchs si aixís son los juhús, no 'ns farà res que tornin, porque fins are, sent ells fora, de juhús d' aquesta conformitat, usurers, avaros y amants dels quartos l' Espanya n' estava plena.

Los libre-cambistas volen convertir á l' Espanya en un cel.

Ell saben las obras de misericordia que diuhen: «Benaventurats los pobres que d' ells es lo regne dels cels.» Y s' ho prenen al peu de la lletra.

Dèu los cria y ells s' ajuntan.
Parlo de dos senyors marquesos: lo marquès de Rays y 'l Marquès de Campos.

Lo Marques de Rays es l' amo de la colonia catòlica, apostòlica, romana de Port Breton y autor de uns sens fi d' ensarronadas, que en un altre país que no fós Espanya, tal vegada no las duria al molí.

Lo Marqués de Campos es lo concesionari de la linea de vapors de Filipinas, subvencionada pel govern.

Tots dos, segons sembla s' han posat d' acort per servir carn blanca fresca als salvatjes de Port-Breton.

L' un cassará incautes; l' altre 'ls transportará; y 'l govern espanyol qu' es qui subvenciona la linea del marquès de Campos, si no hi posa remey, haurá de pagar los amaniments.

¡Ja veuhen quins marquesos corren!

Lo rector de Guardahortuna vá negar sepultura eclesiástica á un individuó pel mer fet de haverse casat civilment.

Jo no sé: aquests rectors deurian voler que la gent se casés incivilment, es á dir: á lo bruto.

Final de un article de *La Epoca*, ocupantse de la cascada de Alhama de Aragó.

«Jo no sé qui deya admirant aqueixos salts d' aygua.»
—¡Quina llástima que corrin las cascadas á la nit quan ningú las véu!

Es un efecte un luxós desperdici d' aygua.
Encare que 'l monestir de Piedra no tingués altra cosa que la seva gruta sorprendent, valdria la pena del viatge.

«Al contemplarla se compadeix als cegos.»

Pero al llegir aquestas veritats tant imprevistas se 'ls envidia.

Los cegos al ménos, si no poden veure cascadas com las de Alhama no poden veure tampoch articles com los de *La Epoca*.

Y váyase lo uno.... per lo otro.

En un restaurant del bosch de Bolonia de Paris, vá apareixe dias endarrera 'l següent rétol:

«Esmorsars á preus fixos pels desafios que se arreglan.»

A un senyor que patia gota, 'l metje vá ordenarli que prengués los banys de mar.

—¿Vol dir que 'm curaré?

—Vosté fassa lo que jo l' hi indico.

—¿Ay senyor? Quan penso alló que diuhen: ¡Qué significa una gota més dintre del Océano!

Una máxima que someto á la consideració de vostés, ó millor que á la consideració, á la observació:

«Tots los viciosos preconisan la virtud y 'n fan grans elogis. Los verdaderament virtuosos s' abstenen de parlarne: lo pudor los n' en priva.»

QUÈNTOS.

En un convent de monjas caputxinias ensenyavan de cantar á las religiosas ab aquella véu nassal característica de molts comunitats.

La mare abadesa visitava á las novicias qu' estavan ensajant una missa, y al arribar á una frase que deya:

Per omnia secula seculorum y veient que no anava prou marcada, prenent ayres de doctora, vá dir:

—Més nas á n' aquest colorum.

Un andalús molt fanfarron, volent passar per valent, vá colocalse al mitj de un passeig, gabinet en má, cridant:

—Quien zea hombre pa otro hombre, que venga que aqui hay un valiente.

Al sentirlo, 'l públich l' hi feya rotllo.

Fins que passá un pinxo molt desanimat que empiantse ab aquellas baladronadas vá treure's la teya, posantse al davant del andalús.

Llavors aquest, veientse perdut, vá exclamar:

—Ze ha creio Vd. que yo iba á reñir con Vd., compare, cá: póngaze Vd. á mi lao.

Y ab la mateixa cantarella de avants exclamá:

—Donde haya dos hombres pa otros dos, que vengan, que aqui hay dos valientes.

Un xicot molt entremaliat vá ferne una de molt grossa, y 'l seu pare per castigarlo 'l vá tancar á un quarto fosch.

Com que 'l xicot era molt llest vá comensar á rumiar buscant lo medi d' escabullirse.

Va trobarlo y se 'n vá anar á jugar.

Per desgracia seva, á lo millor se topa ab lo seu pare que l' hi pregunta:

—¿Qué fas aqui?

Lo xicot, tot cortat, l' hi vá respondre:

—No res: venia á buscarlo per veure si 'm volia obrir.

Un viudo, plé de tristesa, exclamava:

—¡Ay Senyor! La mèva Rosa era molt dolsa, molt tendra.

Resposta de un amich:

—Aixó si que 'm consta: era molt tendra y sobre tot molt dolsa.

Una xicota estava malalta y 'l metje, un jove molt guapo que la visitava, l' hi deya:

—Me sembla á mi que no té més que un remey: lo matrimoni.

La xicota, aprofitant l' ocasió:

—Are ha donat ab lo *quid*. Conech efectivament que 'l matrimoni serà 'l mèva remey únich. Y com que comprench que vosté s' interessa per mi, y que per curarme faria qualsevol cosa, escolti, ¿no podria casarse ab mi?

Lo metje, que sabia esquivarse los moscas, vá respondre:

—Senyoreta, tinga en compte que jo, com á metje, ordeno certas medicinas; pero no las preneh.

Un senyor molt rich té un museo perfectament surtit y classificat.

Un dia rebé la visita de un amich, y ensenyantli totas las preciositats allí acumuladas, al arribar á una porta, vá dirli:

—Are veurás la secció de antigüetats clássicas.

Efectivament, al obrir la porta 's trobá davant de la germana del amo del museo.

Era una solterona de més de 50 anys.

Una senyora entra á una botiga de roba blanca y demana camisas.

N' hi ensenyen de totas midas y de totas telas, y diu sempre la senyora:

—Poch resistent... poch resistent.

Fins n' hi ensenyen una de bri, y la senyora repeteix:

—Poch resistent.

Lo dependent exclama:

—Llavors no puch servir-la: si vol camisas resistentis de debó, arribis fins á ca'n Clausolles y demani *camisas de forsa*.

Un criat está á la porteria, respallant la livita del seu amo.

Tot de un plegat trucan, obra, y 's troba ab un home de mirada torva y aspecte estrany que diu:

—Fassi 'l favor de dar aquest paper al seu amo. Jo espero la resposta.

Lo criat compleix l' encárrech y deixa la levita que respallava sobre la cadira.

L' amo, tot estranyat, mira 'l paper, que diu: «Si no m' ho emporto bè, y si m' ho emporto millor.»

—¿Qu' es ximple aquest fulano? pregunta.

—Jo crech que sí; pel aspecte...

—Llavors tirat al carrer.

Surt lo criat per cumplir las ordres del seu amo y 's troba que 'l desconegut ha desaparegut... y la livita també.

Un amich mèu té un vehi que l' está fastidiant tocant lo piano de una manera horrible, y diu:

—Es una fatalitat. A mi, sense tenir cap culpa, m' han condemnat á piano perpétuo.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Vaig aná á segona-quarta cusineta de 'n Ramon, que primera-quarta noya més maca de tot lo món. Pujava quart-hu-dos-quatre ab una tot á la má y ab una gran tres-segona lo peu me vaig aixafar.

JOSEPH GABALDA.

II.

Quan se prima-dugas-tres á mí 'm sembla que total quarta sempre d' alló més l' oncle del senyor Pasqual.

J. ESCOPET.

SINONIMIA.

Tot se balla, tot se canta, tot se porta, tot se vén: crech que per endevinar-me no cal pás dirte res més.

TIJA XICH DE M. DE R.

MUDANSA.

Vá venirme de una tot com dalt de una tot trobant-me, ne rellesco no sé com y al mitj del tot no vaig caure.

PIPACOT.

CONVERSA.

—Ola Isabel, ¿que vè de passejar?
—Sí, vinch de Sarriá.
—¿Era la Lola la que anava pel camí?
—La Lola! Si era la seva germana.
—¿Aquella tant beata? ¿Cóm se diu?
—Se diu... Tots dos ho havém dit.

HERMOSA LOLA.

ROMBO.

Sustituir los punts ab lletres que llegidas horizontal y verticalment digan: la primera ratlla una lletra; la segona una part de la cara; la tercera un nem d' home; la quarta una nota musical, y la quinta un' altra lletra.

RETINTO.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7.—Una llegum.
- 1 2 3 7.—Un animal.
- 1 7 6 2.—Un menjar.
- 1 2 3.—Ahont corre tot.
- 1 7.—Un membre del cos humá.
- 4 5.—Una lletra.

MRTE Y SACA.

GEROGLIFICH.

V O T
I I I I I
I
no
T
cosa

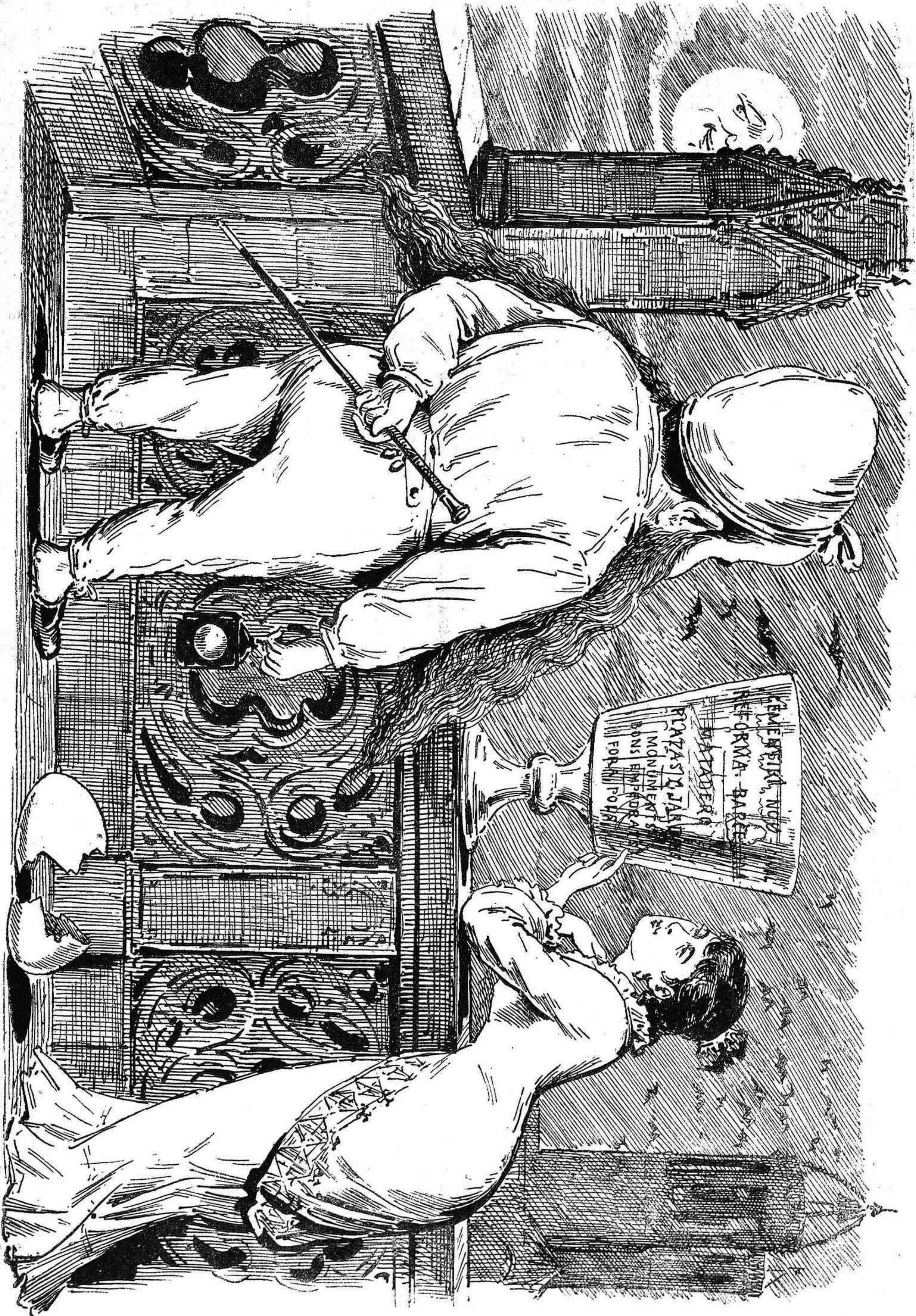
NAS-PLÁ.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- 1. XARADA 1.^a—Ca-pa.
- 2. IDEM 2.ª—Es-se-ra.
- 3. SINONIMIA.—Mata.
- 4. TRENCA-CLOSCAS.—Arealde.
- 5. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—9 2 5 8 1
2 1 8 9 5
8 5 2 1 9
1 8 9 5 2
5 9 1 2 8
- 6. CONVERSA.—Joana.
- 7. TERS DE SÍLABAS.—MO CA DO
CA MI LO
DO LO RA
- 8. GEROGLIFICH.—Per demanar no 't perdis.

LA BONA VENTURA.

—¡Ditxós vosté D. Francisco, si tot lo que surt dintre de la copa ho porta à terme.